

[Chr. J. Hansen.]

der ofte store vanskeligheder, men forhåbentlig lykkes det også her ved samarbejde mellem videnskaben, privat initiativ og det offentlige at nå et resultat.

Jeg tror, at den million kroner, der er stillet til rådighed af statskassen til bekæmpelse af kvægtuberkulose og smitsom kalvekastning, er penge, der gives godt ud, og når nu loven foreslås gjort permanent, tror jeg, det fra alle sider vil blive hilst med tilfredshed. Jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig gennemførelse i det høje ting.

Ingefred Juul Andersen: Nærværende lovforslag drejer sig ikke om en nyordning, men går ud på forlængelse af lov nr. 512 af 22. december 1947, som udløber den 31. december i år og derfor nødvendigvis må forlænges. Det er dog ikke således, at der i det foreliggende lovforslag ikke er noget nyt. Loven har omfattet foranstaltninger til bekæmpelse af kvægtuberkulose og kalvekastning, og de erfaringer, man har indhøstet på kvægtuberkulosens område, er gode, idet man nu er nået op på nærved 100 pct.s rene besætninger; det må jo siges at være et overmåde fint resultat. I sidste rigsdagssamling vedtog rigsdagen lov nr. 221 af 24. maj 1948 om bekæmpelse af smitsom kalvekastning, og det er naturligt, at kalvekastningen drages med ind under loven om kvægtuberkulose. Der har allerede i årene 1941—45 været ydet indtil 200 000 kr. årlig til forsøg med bekæmpelse af kalvekastning. Nu er man altså nået udover forsøgsstadiet, ud i den direkte bekæmpelse, og det er ganske givet, at der til en sådan bekæmpelse må ydes økonomisk støtte.

Den økonomiske basis fremkommer ved en afgift på kvæg og kød, der udføres af landet, plus et beløb af statskassen på indtil 1 mill. kr. Yderligere kan nævnes, at af de midler, der indkommer i dette fond, kan anvendes indtil 200 000 kr. til indkøb af tuberkulosefri og kastningsfri kreaturer til landbrug, der er oprettet efter lov nr. 150 af 29. marts 1943. At den fortsatte bekæmpelse af disse to kvægsygdomme også i fremtiden vil kræve opmærksomhed og støtte er ganske givet både af økonomiske og sundhedsmæssige grunde, idet landmænd, der har fået disse sygdomme i deres besætning, ofte ikke økonomisk magter at udrydde dem, og vi er også allesammen interesseret i, at den dyriske produktion, som hæmmes ved disse to sygdommes angreb, bliver den størst mulige. Yderligere må man tænke på, at begge

sygdomme kan overføres til mennesker, så man forstår, at betydningen af bekæmpelsen af disse sygdomme er meget stor.

I lovforslagets § 1, stk. 3, står der, at af det beløb, der skal stilles til rådighed af statskassen, kan indtil en trediedel af den samlede udgift — efter den i dag gældende lov er det en femtedel — stilles til rådighed til foranstaltninger, altså ikke direkte, til bekæmpelse af disse sygdomme. Det viser også tydeligt, hvilken betydning man tillægger disse foranstaltninger. En anden ting, jeg lige tilsidst skal nævne, er, at ifølge § 1, stk. 1, skal de pågældende foranstaltninger træffes af landbrugsministeren med tilslutning af, ikke blot efter forhandling med, landbrugets organisationer, og det anser jeg for overmåde betydningsfuldt.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til hurtig gennemførelse.

Krarup: På mit partis vegne kan jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse. Det er nyttigt, at loven om bekæmpelse af kvægtuberkulose og smitsom kalvekastning nu bliver permanent, så er der dog mulighed for, at vi kan komme den ødelæggende kalvekastning tillivs, ligesom vi snart har besejret kvægtuberkulosen, således som det er omtalt af de forskellige ordførere. Hvilken af de to kvægsygdomme, der er mest smittefarlig, ved jeg knap. Smittevejene er jo ikke de samme. Ved tuberkulosen kan man sige, at det er dyrets forende, der er smitsom, hvorimod det rent ud sagt er dyrets bagende, der er smitekilden, når vi kommer over til den smitsomme kalvekastning. Og med hensyn til de tab, de to sygdomme forvolder, vil jeg næsten tro, at den smitsomme kalvekastning er den værste. I hvert fald er det givet, at der melder det store økonomiske tab sig omgående, når smitten kommer ind i en besætning, medens tabet ved tuberkulosen fordeler sig over et længere tidsrum.

Det er en kendt sag, at smitsom kalvekastning bekæmpes på to måder, enten ved isolering eller bortsalg af de smittede dyr, reagenterne, eller ved vaccination. Ved den vaccination mod smitsom kalvekastning, som nu udføres allerede på små kalve, har videnskaben givet kvægbruget en meget stor hjælp, men netop derfor er det beklageligt, at der både fra dyrlæger og landmænd er så megen kritik af den vaccine, der fremstilles herhjemme, og desværre synes det, som denne kritik er berettiget, idet vaccinationen er for usikker i sin virkning, hvilket beror på, at vaccinen